

Mál nr. 241/2023**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila (V)****Heiti váttryggingar: Fjölskyldutrygging.****Tilkynningarfrestur.****Gögn.**

1. Málskot mótttekið 3. júlí 2023, ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V dags. 31. júlí 2023.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M rifbeinsbrotnaði þann 15. desember 2021 er hann rann í hálku á Lindargötu og féll utan í handriði. Á slysdegi var M með frítímaslysaftryggingu hjá V og tilkynnti hann slysið til V þann 3. apríl 2023. Með bréfi dags. 15. maí 2023, hafnaði V bótaskyldu úr frítímaslysaftryggingu á grundvelli þess að réttur M til bóta hafi verið fallinn niður á tilkynningardegi. Byggði V höfnun sína á því að M hafi verið fullljóst um afleiðingar slyssins daginn eftir slysið þar sem hann fékk þá staðfest að hann hefði rifbeinsbrotnað en ekki síðar en þremur mánuðum frá slysi. Því hafi frestur M til að tilkynna slysið runnið út í allra síðasta lagi þann 15. mars 2023, eða þremur vikum áður en tilkynning barst félaginu um slysið, sbr. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga. M er þessu ósammála og bendir á að vitneskja um áverka og vitneskja um varanlegar afleiðingar eru ekki sami hluturinn. Upphaf ársfrestsins eigi að miða við það tímamark þegar M gerði sér raunverulega grein fyrir því að hann hefði orðið fyrir varanlegu líkamstjóni vegna afleiðinga slyssins. Það hafi hann ekki raunverulega gert sér grein fyrir fyrir en eftir 3. apríl 2022. Höfnun V byggir einvörðungu á upplýsingum sem fram koma í læknaþreffi frá bráðamóttöku LSH sem fjallar um komu M á spítalann strax eftir slysið. Var hann þá ekki greindur með varanlegar afleiðingar rifbeinsbrots enda aðeins einn dagur liðinn frá slysdegi. Ekkert lá fyrir um varanleika einkenna á þeim tímamarki. Vísar M til tveggja dóma Hæstaréttar máli sínu til stuðnings.

Í bréfi V er vísað til þess að tilkynningarfrestur samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi verið liðinn þegar tjonstilkynning barst félaginu einu ári og fjórum mánuðum eftir að umrætt tjon átti sér stað. Samkvæmt ákvæðinu glatar váttryggður rétt til bóta ef ekki er gerð krafa innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Vísar V jafnframt til þess að hvergi við ítarlega skoðun á sjúkragögnum megi sjá atvikið sem slíkt staðfest, þ.e. að M hafi runnið í hálku og lent á handriði. Þá komi fram í bráðamóttökuskra að M hafi fundið fyrir versnandi verk í vinstra brjósti síðustu 10 daga og grunur leiki á um rifbeinsbrot. Það gefi til kynna að hið meinta atvik hafi átt sér stað a.m.k. 10 dögum fyrr en M og lögmaður hans gefa upp í tjonstilkynningu til félagsins og öðrum gögnum. V mun þannig ganga út frá að meint atvik hafi átt sér stað í síðasta lagi þann 6. desember 2021 og byggir þannig á fyrirliggjandi sjúkragögnum og framburði M við fyrstu læknskómu frekar en upplýsingum í tjonstilkynningu sem koma fram þegar svo langt er liðið frá slysi. V telur að M hafi mátt vera ljóst strax við fyrstu komu þann 16. desember 2021 að varanlegar afleiðingar gætu hlotist vegna áverkans í ljósi þess að hann var greindur með beinbrot. Í síðasta lagi þremur mánuðum frá slysi. Í flestum tilvikum læknað rifbeinsbrot að sjálfu sér á einum til tveimur mánuðum, allar líkur séu á að M hafi verið upplýstur um áætlaðan batatíma og venjulegan gróanda rifbeinsbrota við greininguna, sbr. 1-lið 1. mgr. 5. gr. laga nr. 74/1997 um réttindi sjúklinga.

Álit.

Aðila greinir á um við hvaða tímamark ætti að miða upphaf frests samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 og hvort M hafi glatað rétti til bóta úr frítímaslysaftryggingu sinni hjá V. Samkvæmt ákvæðinu, glatar sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysaftryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til viðkomandi váttryggingafélags innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á eða því hefur ekki borist tilkynning um váttryggingaratburð með öðrum hætti. Af fordæmum Hæstaréttar má ráða að upphaf fyrningarfrests miðast ekki sjálfkrafa við tiltekna atburði, svo sem þegar tjonþoli undirgengst aðgerð, eða við stöðugleikapunkt, heldur þurfi að horfa til þess hvenær sá, sem orðið hefur fyrir tjóni, hafi raunverulega gert sér grein fyrir að það hefði varanlegar afleiðingar fyrir hann sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 10/2015.

Nefndin tekur undir með V að atvik það sem hér um ræðir virðist hafa átt sér stað í kringum 6. desember 2021, frekar en þann 15. desember. Læknisfræðileg gögn málsins ná eingöngu til komu hans á bráðamóttöku Landspítalans dagana 15-16. desember 2021. Engin nýrri gögn liggja fyrir í málinu. Fékk hann við útskrift þann 16. desember 2021 ráðleggingar um meðferð með verkjalyfjum auk þess sem honum var ráðlagt að leita til heimilislæknis m.t.t. frekari verkjastillingar ef hann hefði hamlandi verki. Þrátt fyrir að M hafi verið greindur með rifbeinsbrot þann 15. desember 2021 er ekkert í gögnum málsins sem bendir til þess að M hafi vitað eða mátt vita á þeim tímapunkti, eða rúnum þremur mánuðum síðar, um atvik sem krafa hans er reist á þ.e. að ekki væri von á fullum bata eftir rifbeinsbrotið. Verður því að miða við að umræddur tilkynningarfrestur hafi ekki verið liðinn þegar M tilkynnti V um tjón sitt um einu ári og fjórum mánuðum eftir umræddan tjónsatburð.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum vegna líkamstjóns úr slysatryggingu fjölskyldutryggingar, hjá V að því marki sem sýnt verður fram á slíkt tjón.

Reykjavík, 19. september 2023.

Sóley Ragnarsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir